

שדותינו כולם, גובלים היו בשדותיהם וכפריהם של שכנינו
בני דודנו ישמעאל.

היחסים בינינו לבינם היו טובים, אלא שלפעמים היו הם
חומדים את יבול שדותינו ומנסים להנות ממנו. היתה על
כן שמירה קפדנית. שומרים רוכבים סובבו בשדות יום ולילה.
גם על הגורן היתה שמירה שכן הגורן גבלה בואדי שהוא
מטבעו פירצה הקוראת לגנב. ואולם, בשל ריבוי הגדישים,
לא די היה בשומר או שניים והיו האכרים לנים כל אחד
ליד גדישיו, וכך גם יהודה. אלא שהלילה חולק בין שנינו.
מתחילת הערב הייתי אני שומרת, בעיקר על הסוסים שהיו
נוגסים להנאתם מערמת שבולת-שועל. אותן שעות היה
יהודה עם יתר בני הבית, מסובים אל השולחן, המיחם
המהביל מזמזם עליו חרישית, שותים תה וקוראים בספר.
היו אלה שעות מנוחה ועיון בספרים. בין עשר לאחת-
עשרה — היה בא ללינת לילה. ואז, רכובה על אחד הסוסים,
הייתי יורדת עמם אל המעיין להשקותם ומשם הביתה. איך
העזתי לרדת לבדי — למען האמת לא לגמרי לבדי כי הסר-
סים היו אתי — בחשכת הלילה אל המעיין, מהלך 10-15
דקות מהמושבה — אינני יודעת. מסופקתני אם כיום
הייתי מעיזה אבל אז לא ידעתי פחד, או יותר נכון, לא רציתי
לדעת פחד.

זכור לי מקרה אחד. יצאתי לבדי עם אור הבוקר, לשדה
המרוחק מהמושבה, מהלך חצי שעה, לתלוש עדשים. הייתי
בקצהו האחד של השטח (כ-30 דונם) והבחנתי בדמות
שנראתה לי כערבי עטוף עבייה שחורה וכפיה לבנה לראשו,
יושב על האדמה בקצהו השני של השדה. בכל המרחב הנראה
לעין לא היתה נפש חיה. ככל שהסתכלתי בדמות נראה
היה לי לבטח שזהו אדם אלא שלא יכולתי להבחין אם